

תת"ע 10610/03/16 - מדינת ישראל נגד מיסרה ג'אבר

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 10610-03-16 מדינת ישראל נ' ג'אבר מיסרה
תיק חיצוני:

בפני	כבוד הסגן נשיא יהושע צימרמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	מיסרה ג'אבר

החלטה

1. בפני בקשה לחיוב המדינה בתשלום פיצויים לנאשם על פי סעיף 80(א) לחוק העונשין.
2. ביום 14.1.16 נרשם כנגד הנאשם כתב אישום והזמנה לדין, במסגרת דו"ח משטרתי שמספרו 40200623987, בגין עבירות תעבורה אשר עבר, והנאשם שוחרר לדרכו. בו ביום בשעה מאוחרת יותר עבר הנאשם עבירות תעבורה נוספות והפעם הנאשם נעצר. בסמוך למעצרו הוגשה בעניינו בקשה למעצר עד לתום ההליכים וכן הוגש כתב אישום 4582-01-16 אשר כלל שני אישומים הכוללים את העבירות אשר בוצעו ע"י הנאשם בשני הארועים המתוארים לעיל ובכללם העבירות המיוחסות לו בדו"ח 40200623987.
3. הנאשם הורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום 4582-01-16 ונגזר דינו למאסר בפועל מאחורי סורג ובריח לתקופה של 5 חודשים. בד בבד החלו להתנהל ההליכים בדו"ח מס' 40200623987 אשר נפתח כתיק 10610-03-16 הוא התיק אשר בפני. הדיון הראשון בתיק התנהל כאשר הנאשם כבר היה נתון במאסר.
4. אין חולק כי היה על התביעה להודיע לבית המשפט כי דו"ח מס' 40200623987 כבר נדון ולבקש מחיקתו ואולם התביעה ברשלנותה לא עשתה כן. הנאשם לא התייצב לדיון משום שהיה נתון באותה עת במאסר בשל אותן עבירות ולא ידע אודות המשך התנהלות ההליכים כנגדו. בהעדר התייצבות הוצא כנגדו צו הבאה. הנאשם הספיק להשתחרר ממאסרו בתיק 4582-01-16, ובשל צו ההבאה אשר הוצא, בשל מחדלה של התביעה, נעצר והובא למחרת בפני בית המשפט.
5. אין חולק כי מעצר זה נגרם בשל מחדל התביעה כמתואר לעיל. טוענת התביעה כי מחדלה מצומצם שהרי מעצרו של הנאשם נגרם בשל אי תשלום צו ההבאה ואילו היה מפקיד 700 ₪ לא היה נעצר ומצמצם בכך את נזקו. אני דוחה טענה זו מכל וכל. לא ניתן לזקוף את חסרון הכיס של הנאשם לטובת צמצום אחריותה של התביעה. וודאי שהנאשם היה מעדיף להפקיד סכום לא גבוה במיוחד של 700 ₪ תחת כליאתו, האם מפני שאין הפרטה מצויה

בכיסו נגלגל עליו את מעצר השווא?! אילו התביעה היתה מוחקת את כפל האישום מבעוד מועד לא היה מוצא צו הבאה, ומשהוצא הצו בשל המחדל, על התביעה לשאת בנזקו של הנאשם בשל כך. כמו כן צודק הסנגור כי יש לתת משקל לכך שהנאשם נעצר זמן קצר לאחר שחרורו ממאסרו על כל עוגמת הנפש הנלוות לכך.

6. הנאשם כאמור נעצר, התקיים דיון בעניינו ביום 29.6.16 והוא שוחרר בו ביום. בהקשר זה אציין כי צודק הסנגור בטענתו כי הנאשם טען בדיון מיום 29.6.16 כי סבר שנשפט על שני התיקים והיה על התביעה לבדוק זאת. יחד עם זאת יש לזקוף לחובתו של הנאשם את העובדה כי בית המשפט מסר לו מפורשות כי עליו להתייבב בבית המשפט ביום 11.9.16, איפשר לו לשלם את ההפקדה בסך של 700 ₪ עד למועד הדיון ביום 11.9.16 ואולם הנאשם התעלם, לא התייבב, ולא הפקיד, ומשכך הוצא כנגדו צו מעצר. אין אני מקבל את הטענה כי לא התייבב בשל סברתו כי כבר נשפט בגין תיק זה. בית המשפט הורה לו מפורשות להתייבב וכל עוד לא ניתנה החלטה אחרת היה על הנאשם להתייבב. לא מן הנמנע כי אילו היה מתייבב ביום 11.9.16 הסוגיה היתה מתבררת במועד זה, וודאי שלא היה מוצא צו מעצר, והבושה ועוגמת הנפש היו נמנעות. לפיכך אין לזקוף רכיבי נזק אלו, אף אם התקיימו, לחובת התביעה. מעבר לאמור אציין כי לא הובאו אסמכתאות לנזקים נוספים כגון המצאותו בביתו ואי יציאתו לעבודה.

7. לסיכומם של דברים, לנוכח כל האמור ובשל שהייתו של הנאשם במעצר שווא מיום 28.6.16 ועד ליום 29.6.12 ובנסיבות המתוארות לעיל, אני פוסק הוצאות לטובת הנאשם בסך של 3000 ₪. ההוצאות ישולמו תוך 60 יום מהיום.

8. בשולי הדברים אוסיף כי לאחרונה מתרחשות, לא אחת, תקלות מעין אלו, בשל צרוף אישומים בנסיבות דומות, ותטיב התביעה אם תבחן היטב את התנהלותה זו.

ניתנה היום, ג' שבט תשע"ז, 30 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.